

Pel dret a la informació ambiental

Davant la pròxima Cimera de la Terra, organitzada per les Nacions Unides, que tindrà lloc el mes de juny a Rio de Janeiro, amb assistència de caps d'estat i de govern de tot el món, el Col·lectiu de Periodistes Ecologistes de Catalunya, editors entre 1977 i 1982 de la revista *Userda*, pionera en l'àmbit de la informació ecològica, volem novament, com no hem deixat de fer en aquests últims quinze anys, fer present la nostra opinió sobre la transcendència d'aquesta gran assemblea mundial sobre el futur del planeta.

Per això, manifestem que:

—Vint anys després de la Conferència de les Nacions Unides sobre Medi Natural (Estocolm, juny 1972), tot i la proliferació de legislacions ambientals estatals i l'augment d'una certa preocupació governamental i popular pel destí de la Terra, la situació ecològica, i amb ella les disparitats econòmiques, no para d'agreuja-se.

—A desastres ambientals ja coneguts —fruit d'una concepció econòmica devastadora de recursos minerals, naturals i humans, amb gravíssimes repercussions sobre milions de persones—, s'hi afegeixen velles i noves amenaces, davant les quals els poders polítics (representats pels governs dels Estats-Nació), els poders econòmics (grans empreses multinacionals) i la majoria de l'*exèrcit* tècnico-científic dels països *rics* al servei dels dos primers no assumeixen responsabilitats concretes.

—A Rio de Janeiro, el món pot assistir a una nova prova de cinisme dels representants del món industrialitzat, els quals, tot i reconeixent la seva responsabilitat en la major part de la degradació ambiental, es mostren rebecs, o decididament contraris, a adquirir compromisos polítics i financers vinculants en una Carta de Drets de la Terra.

—La majoria de governs —tant del

Nord com del Sud, els uns per continuar explotant els recursos i els altres, diuen, "per sortir de la misèria"—han establert el "principi de sobirania" que implica que, amb el dret de la no ingerència (que ha estat sistemàticament vulnerat en l'actual economia multinacional), es puguin continuar cometent barbaritats ecològiques que ja efecten l'estabilitat mundial.

—Com a periodistes reclamem de nou el dret de la població a una informació ambiental rigorosa, crítica i contrastada (reconegut a la Declaració de Principis de la Conferència d'Estocolm), de tal manera que, eliminant les mitges veritats, la tergiversació o el silenci que les pressions dels grups econòmics o energètics puguin acabar imposant a les empreses informatives, l'opció pública pugui fer-se càrrec realment de quins són els interessos en joc i que defensa cadascun dels protagonistes en aquesta Conferència-Cimera de Rio.

—El nostre desig, finalment, és veure, també, com la comunitat científica del nostre país assumeix, més enllà dels laboratoris i les càtedres universitàries, els compromisos que els pertoquen com a ciutadans i, més encara, com a ciutadans especialment qualificats. Igualment, voldríem veure com les ONG (Organitzacions No Governamentals) catalanes que acudeixin a Rio assumeixen també compromisos, més enllà de qualsevol càlcul polític. Altrament, la Cimera del Brasil pot ser un "immens carnaval".

Joan Castellà-Gassol / Josep Català /
Xavier Garcia/ Pilar Sentis / Santiago
Vilanova

Convergir amb Europa, els criteris de Maastricht (1)

La presentació per part del govern al congrés dels diputats del document que recull el programa econòmic que es proposa seguir fins al 1996 per aconseguir els compromisos adquirits a Maastricht el passat mes de gener, imprescindibles per adquirir una posició que permeti a Espanya entrar en condicions en la Unió Econòmica i Monetària Europea, presenta un doble interrogant per a la seua correcta comprensió: ¿de quines condicions es tracta i per què és necessari aconseguir-les?

Cinc són les condicions imposades per la cimera per arribar a una posició adequada i es poden agrupar en dos blocs: garantir l'estabilitat econòmica, i racionalitzar les polítiques pressupostàries, tant en els ingressos com en les despeses.

Respecte al primer bloc, es tracta que el 1997 els països interessats en la construcció de la Unió Econòmica i Monetària Europea (Banc Central i moneda única) hauran de reunir els següents requisits: *a)* la inflació no podrà ser superior en més d'1,5 punts a la mitjana dels tres països que la tinguin més baixa; *b)* els tipus d'interès no podran excedir en dos punts a la mitjana dels tres països en què siguin més baixos; i *c)* s'han de respectar els marges normals de fluctuació del sistema monetari europeu (SME) durant dos anys (estabilitat de canvis de la banda estreta del SME $\pm 2\%$).

Quant al segon bloc: *a)* el crèdit públic no ha de superar el 3% del producte interior brut (PIB); i *b)*, el deute públic no ha de passar del 60% del PIB. En resum, els dos blocs contribueixen a donar forma a un objectiu macroeconòmic: assegurar l'estabilitat de la moneda comuna per part dels països que formen part ja del mercat interior europeu (un únic mer-

cat, un únic banc i una única moneda, l'ecu).

Ara bé, és important comprendre que els indicadors no són un objectiu en ells mateixos, ja que ens donaran, en el seu moment, unes dades referides a un moment determinat i la seua situació compartida amb la d'altres països. Així doncs, la pregunta formulada al començament és: ¿quina és la qüestió rellevant que amaga aquesta pretensió?

No podem ignorar que Espanya és un membre de la Comunitat Europea molt lluny de ser, encara, un més dels països comunitaris amb una economia eficaç i eficient. Si no volem enganyar-nos, convé tenir en compte que els estats de la Comunitat Europea s'apleguen en dos nuclis. Els països centrals són els sis de més pes i futur. Aquest "bloc dur" està constituït per: Alemanya, França, Bèlgica i Holanda, Luxemburg i Dinamarca. Els altres, geogràficament i quant a desenvolupament i possibilitats de progrés, són els sis perifèrics: Anglaterra, Irlanda, Portugal, Espanya, Itàlia i Grècia. Per conèixer on ens trobem, ens hem de comparar, no amb les economies, amb tants alts i baixos, dels perifèrics, sinó amb la dels centrals, tant per història com per exigències de la població espanyola.

Josep Maria Felip